

til Behandling, kæmpet mere end nogen anden, tror jeg ogsaa at kunne sige, for, at vi skulde have større Tilskud til Børnesanatorierne, for at disse Børn kunde faa det saa godt som muligt.

De Herrer, som nu angriber Nationalforeningen saa stærkt og særlig dens Ledelse, har vist ikke nogen rigtig klar Forstaaelse af, hvilket uhyre Arbejde der i Løbet af de faa Aar, Nationalforeningen har eksisteret, er udført i denne Forening til Gavn for de tuberkuløse. I 8 Aar har jeg staaet som Formand for Forretningsudvalget i Nationalforeningen uden nogen Sinde at oppebære en eneste Øre derfor. Da Nationalforeningen gik over til at blive en af de største Hospitalsinstitutioner i Landet, ønskedes det fra Ledelsens Side, at jeg skulde give endnu mere Arbejde til denne Forening, og derfor fik jeg et Vederlag. Men naar det er fremstillet, som om jeg overfor Kommissionen har udtalt, at det Honorar, jeg fik, ikke var stort nok til, at jeg kunde rejse rundt og inspicere Sanatorierne, ønsker jeg at sige, at jeg aldrig har klaget over, at jeg ikke fik Løn nok i Nationalforeningen, at jeg aldrig nogen Sinde har gjort nogen Art af Forsøg paa at faa min Løn forhøjet, hvilket jeg tror havde været mig meget let. Det, jeg har udtalt, var, at jeg ikke paa den Maade var Embedsmand i Nationalforeningen, og at Størrelsen af det Honorar, jeg fik, forudsatte, at jeg ikke jævnlig skulde rejse rundt og inspicere Sanatorierne. Det, tror jeg, var meget logisk sagt til Forklaring af hele min Stilling i Nationalforeningen. Det maa betragtes som givet, at det egentlige Tilsyn med Sanatorierne kan kun føres af Lægerne ved dem.

Jeg indrømmer, at der muligvis er begaaet en Fejl ved, at Lægens Stilling ved de smaa Sanatorier ikke har været tilstrækkelig klar, men det er en Fejl, som nu vil blive rettet, og kunde det føre til et bedre Resultat i Fremtiden, er der jo altid opnaaet noget. Men det samme kunde muligvis være opnaaet paa adskillig lempeligere Maade. Det er muligt, at denne Sag paa den Maade, den er rejst, vil skade Nationalforeningen og dens Indsamlinger. Hvis det bliver Tilfældet, vil det i første Linie gaa ud over de syge, og jeg synes, dette vilde være et sørgeligt Resultat. Jeg skulde ikke have noget imod at vige Pladsen som Direktør i Nationalforeningen. Det Arbejde, der er udført, vil sikkert blive staaende, og saa er det jo muligt, at der en Gang i Tiden vil

blive fældet en mere retfærdig Dom over de Mænd, som har rejst denne Sag og ofret den deres Arbejde. Jeg kan kun sige, at jeg er stolt over det Resultat, der er naaet i Nationalforeningen, og jeg tror, enhver af de Mænd, der har været med i dette Arbejde, er stolt deraf. Vi har følt det som en Ære for vort Land, at vi er naaet saa vidt frem. Derfor kan vi selvfølgelig alle have vore store Mangler og Fejl, og meget kunde maaske være gjort anderledes og bedre. Men jeg maa udtale, at jeg synes, Nationalforeningen og dens Ledere i denne Sag er blevet overordentlig uretfærdigt behandlet.

Moltesen: Jeg vil melde mig som Drabant for det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) i Sagen om de vestindiske Øer. Da der i Gaar blev talt om den Fæstdragt, vi nu iklædte os, saa maatte jeg spørge mig selv, om vi havde Evne til at bære denne Fæstdragt, Evne til at tænke festligt og sætte høje Maal. Jeg har det Indtryk, at det kniber noget paa visse Omraader i saa Henseende. Det er, som om vi paa visse Omraader ikke har Evne til eller ikke har Mod til at tage imod de Appelsiner, som maaske kastes ned i vor Turban. Vor Evne synes f. Eks. ikke at ligge i Plan med det islandske Spørgsmaal, og hvad det vestindiske Spørgsmaal angaar, ligger den heller ikke i Plan dermed eller har i hvert Fald ikke hidtil gjort det; jeg haaber, at den skal komme til at ligge bedre i saa Henseende. Jeg haaber, at den højtærede Finansminister skal kunne bryde en Vej, saa man ikke behøver at skamme sig over Navnet Danmarkovre i de Egne. Det er det, man desværre nu maa gøre, jo mere man kommer ind i disse Forhold, ikke alene ved Breve, man faar, men ogsaa ved at læse i Aviserne. Disse Aviser betyder nu alligevel mere, tror jeg, end den højtærede Finansministers Ord forleden Dag vilde give det Udseende af. Man kan ogsaa komme for langt bort fra sit tidligere oppositionelle Standpunkt. Hvor vilde den højtærede Minister og hans Kolleger vel have siddet, hvis de ikke med Flid havde benyttet Pressen? Den har de benyttet kraftigt, ja, til Tider næsten oprørsk. I saa Henseende kan Negrene ikke maale sig med dem. Deres Opposition er fuld af en, jeg kan næsten sige, Devotion, der er i alt Fald mig overmaade fremmed. De venter alt af Hans Majestæt Kongen, af den gode Landsfader, af Regeringen og Rigsdagen i Moderlandet. Nej, Oprør vil